

ЧАРЛС БУКОВСКИ ЗАД ГЪРБА НА МАРИ

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Бе топла вечер на пистата с надбягванията на четвърт миля. Тед бе пристигнал тук с 200 долара в джоба, а сега, в началото на третата гонка, вече имаше 530. Той разбираше от коне. Може би не знаеше кой знае колко за другите неща, но с конете нямаше проблеми. Той наблюдаваше таблото с тотализатора, но наблюдаваше непрекъснато и хората около себе си. Хората около него изобщо не умееха да преценяват конете. Обаче въпреки това пристигаха с парите и с мечтите си на пистата. За да ги подмамят, почти на всяка гонка организаторите даваха и по два долара изравняване. Това, както и „Избор-6“. Тед никога не се хващаше на „Избор-6“, на изравняванията или на двойните. Залагаше единствено на победа за най-добрия кон, който не беше непременно всеобщият любимец.

Мари мърмореше толкова много заради ходенето му на пистата, че той си позволяваше само две или три посещения седмично. Тед бе продал компанията си и се бе оттеглил рано от строителния бизнес. И наистина не му оставаха много други неща, с които да се занимава.

Кон номер четири му изглеждаше добре за залог шест към едно, но оставаха още 18 минути, преди да запише залога си. Усети някой да го подръпва за ръкава на палтото му.

— Извинете ме, сър, но аз загубих на първите две гонки. Видях ви как осребрявате жетоните си. Имате вид на човек, който знае какво върши. Кой кон ви харесва в следващата гонка?

Тед й се усмихна. — Ами, аз обикновено улучвам победителя.

— Аз съм свикнала да залагам в гонките с чистокръвни коне — каза сламенорусата блондинка. — Гонките на четвърт миля са толкова бързи!

— Ъхъ. Почти всички свършват за по-малко от 18 секунди. И човек твърде бързо разбира дали е бил прав, или е сгрешил.

— Ако майка ми знаеше, че съм тук и пропилявам парите си, щеше да ме нашиба с колана.

— Самият аз бих искал да те нашиbam с колана си — каза Тед.

— Вие не сте един от онези, нали? — попита тя.

— Само се пошегувах — каза Тед. — Хайде да отидем до бара. Може и да ти изберем един победител.

— Добре, г-н...?

— Наричай ме просто Тед. Ти как се казваш?

— Виктория.

Двамата отидоха в бара. — Какво ще пиеш? — попита Тед.

— Това, което пиеш и ти — каза Виктория.

Тед поръча два „Джак Даниълс“. Той изпъна рамене и изпи неговото на един дъх, а Виктория пиеше на малки глътки, загледана право пред себе си. Тед огледа задника ѝ: превъзходен. Тя бе похубава, от която и да е проклета филмова звездичка и при това не изглеждаше разглезена и лековата.

— Виж — каза той, посочвайки към програмата си — за следващата гонка, кон номер четири ми се струва най-добър и за него дават шест към едно...

Виктория възкликна с едно много сексапилно „Ооох...?“ Тя се наведе, за да погледне в програмата, докосвайки рамото му със своето. Тогава Тед усети и бедрото ѝ да се притиска в неговото.

— Хората просто не знаят как да преценяват даден кон — каза ѝ той. — Покажи ми някой човек, който умее да преценява коне и аз веднага ще ти покажа човек, който може да спечели всичките пари, които би могъл да носи.

Тя му се усмихна. — Искане ми се и аз да си имам това, което имаш ти.

— Ти си имаш достатъчно много, бейби. Искаш ли още едно питие?

— О, не, благодаря...

— Добре, слушай — каза Тед, — сега най-добре да отидем да заложим.

— Хубаво, аз ще заложа 2 долара на победа. На кой, на четвъртия ли?

— Даа, бейби, на четвъртия...

Те записаха залозите си и излязоха да гледат гонката. Четвъртият не стартира добре, блъснаха го от двете страни, после се оправя, затича пети сред участващите девет коня, но след това започна да усилива темпото и стигна до финала глава до глава с фаворита, играещ за две към едно. Но за всеки финал се правеше снимка.

По дяволите, помисли Тед, аз *трябва* да спечеля този път. Моля те, Господи, нека да спечеля в *този*!

— О — каза Виктория, — така съм *развълнувана*!

На таблото за тотализатора светна цифрата на победителя.
Четири.

Виктория изпищя и весело заподскача на мястото си. — Ние спечелихме, ние спечелихме, ние спечелихме!

После прегърна буйно Тед и той усети целувката ѝ по бузата си.

— Спокойно, бейби, най-добрият кон спечели, това е всичко.

Те изчакаха за официалния сигнал и на таблото се изписа плащането. 14.60 долара.

— Ти колко заложи? — попита Виктория.

— Четирийсет на победа — отвърна Тед.

— И колко ще получиш сега?

— 292 долара. Хайде да вървим да си ги приберем.

Те тръгнаха към гишетата. В един момент Тед почувства ръката на Виктория в своята. Тя го дръпна да спрат.

— Наведи се — каза тя, — искам да ти прошепна нещо на ухото.

Тед се наведе, усети хладните ѝ, розови устни до ухото си. — Ти си... един... мъж чудо... Аз искам... да те чукам...

Тед застина на място, ухилил се безволево срещу нея. — Мили Боже — каза той.

— Какво има? Страх ли те е?

— Не, не, не е това...

— Какво тогава?

— Заради Мари... жена ми... аз съм женен... и тя засича времето ми до минута. Знае кога свършват надбягванията и кога трябва да се прибера.

Виктория се засмя. — Ние ще тръгнем *сега*! Ще отидем в някой мотел!

— Ами да — каза Тед...

Те осребриха жетоните си и излязоха на паркинга. — Ще вземем моята кола. Ще те докарам тук, когато свършим — каза Виктория.

Намериха колата ѝ, син фиат 1992, подходящ на цвета на роклята ѝ. На регистрационната табелка пишеше: „Вики“. Когато пхна ключа си, за да отвори вратата, Виктория се поколеба. — Ти не си един от ония, нали?

— От кои? — попита Тед.

— Дето бият с коланите си, от тях. Майка ми веднъж изживяла нещо много ужасно...

— Успокой се — каза Тед. — Аз съм безопасен.

Намериха един мотел на около миля и половина от пистата. „Синята луна“. Само че Синята луна бе боядисана в зелено. Виктория паркира и те излязоха от колата, влязоха в мотела, регистрираха се, дадоха им стая 302. По пътя бяха спрели да купят бутилка „Кати Сарк“.

Тед свали целофана от чашите, запали цигара и наля за двамата, докато Виктория се събличаше. Бикините и сутиенът ѝ бяха розови, и тялото ѝ беше розово и бяло, и красиво. Удивително, как от време на време се раждаше жена, която изглеждаше по този начин, докато всички други, или почти всички други си нямаха нищо, или поне почти нищо. Влудяващо. Виктория бе един красив, влудяващ сън.

Виктория бе гола. Тя се приближи и седна на ръба на леглото до Тед. Кръстоса бедра. Гърдите ѝ бяха много твърди и тя като че ли вече бе възбудена. Той наистина не можеше да повярва в късмета си. Тогава тя се изхили.

— Какво има? — попита той.

— За жена си ли мислиш?

— Ами, не, мислех си за нещо друго.

— Е, би *трябвало* да мислиш за жена си...

— По дяволите! — каза Тед. — *Ти* беше тази, която предложи ебане!

— Бих искала да не използваш тази дума...

— Опитваш се да се измъкнеш ли?

— О, не. Слушай, имаш ли цигара?

— Разбира се...

Тед извади една цигара, подаде ѝ я и ѝ поднесе огънче, когато тя я стисна между устните си.

— Ти имаш най-красивото тяло, което някога съм виждал — каза Тед.

— Не се съмнявам, че е така — отвърна усмихната тя.

— Хей, да не би да се измъкваш от тая работа? — попита я пак Тед.

— Разбира се, че не — отговори тя. — Свали си дрехите.

Тед започна да се съблича, чувствайки се стар, дебел и грозен, но същевременно и късметлия — днес бе най-добрият му ден на пистата, и не само в едно отношение. Той праметна дрехите си върху един стол и седна до Виктория.

Тед отново напълни чашите.

— Знаеш ли — каза ѝ той, — ти си от класа, обаче и аз съм от класа. Но всеки от нас си има собствен начин да го показва. Аз преуспях в строителния си бизнес и все още преуспявам с конете сега. Не всеки има подобен инстинкт.

Виктория изпи наведнъж половината от питието си и му се усмихна. — О, ти си моят голям дебел Буда!

Тед пресуши чашата си. — Виж, ако не искаш да го правиш, няма да го направим. Просто забрави за това.

— Я да видя какво си има Буда...

Виктория се пресегна и плъзна ръка между бедрата му. Докосна го, хвана го в длан.

— О, о... усещам нещо — каза Виктория.

— Естествено... Е, и какво?

Тогава тя бързо се наведе надолу. Първо само го целуна. После се отвори устата ѝ, езикът и го докосна.

— Ти, *путко*! — каза той.

Виктория вдигна глава и го погледна. — *Моля те*, не обичам мръсни приказки.

— Добре, Вики, добре. Без мръсни приказки.

— Легни под завивките, Буда!

Тед се пхна под завивките и почувства тялото ѝ до себе си. Кожата ѝ беше хладна, а устата ѝ се разтвори и той я целуна, вкара и езика си вътре. Харесваше му така, свежо, пролетно свежо, младо, ново, хубаво. Каква невероятна наслада! О, той щеше да я разкъса! Той си поигра с нея там долу, наложи се да го прави дълго, за да я изчака да свърши. След това я почувства как се разтваря и напъха пръста си вътре. Тя му падна сега, кучката! Той извади пръста си и потърка клитора. Искаш предварителна игра, ще си получиш предварителна игра! — помисли си той.

Тогава почувства зъбите ѝ да се забиват в долната му устна — болката бе ужасна. Тед се отдръпна, усетил вкуса на кръвта и опипа

раната на устната си. Леко се изправи в леглото и зашлеви силно Виктория по едната буза, после с опакото на ръката по другата. Намести се върху нея, намери мястото, вкара го и го блъсна дълбоко навътре, докато притискаше отново устни до нейните. Тед заработи с дива ярост, като от време на време отдръпваше глава, за да я погледне в лицето. Опита се да се задържи на ръба, да не избързва, но тогава видя онази сламеноруса коса, пръсната като ветрило по възглавницата, огряна от лунната светлина.

Тед се бе облял в пот и стенеше като гимназист. Ето, това беше то. Нирвана. Мястото, където трябваше да бъде. Виктория остана безмълвна. Стоновете на Тед постепенно затихнаха и след миг той се претърколи от нея.

Загледа се невиждащ в тъмнината.

Забравих да смуча циците ѝ, помисли си той.

Тогава чу гласа ѝ. — Знаеш ли какво? — попита тя.

— Какво?

— Напомняш ми за един от ония коне на днешните надбягвания.

— Какво искаш да кажеш?

— Всичко свършва за 18 секунди.

— Ще се надбягваме пак, бейби — каза той...

Тя отиде в банята. Тед се избърса на чаршафа, той, старият професионалист. Виктория се оказваше доста мръсничко парче, в известен смисъл. Но тя подлежеше на дресиране. При него нещата вървяха наред. Колко мъже на неговата възраст можеха да се похвалят със собствена къща и 150 хиляди в банката? Да, той си беше от класа и тя съвсем добре го знаеше!

Виктория излезе от банята все още хладнокръвна, като недокосната, едва ли не девственица. Тед включи нощната лампа, после седна в леглото и наля още две питиета. Тя се настани на ръба на леглото със своята чаша, при което той също стана от леглото и седна до нея.

— Виктория — каза той, — аз мога да направя нещата много хубави за теб.

— Предполагам, че си имаш своите начини, Буда.

— И ще бъда по-добър любовник.

— Естествено.

— Слушай, трябваше да ме познаваш, когато бях млад. Бях малко чепат, но ме биваше. Имах го заложено у мен. Още го имам.

Тя му се усмихна. — Хайде, хайде, Буда, не е чак толкова зле. Имаш си съпруга, много неща са ти наред.

— Освен едно — каза той, като изпи питието си до дъно и я погледна. — Освен едно нещо, което действително искам...

— О, погледни си *устната*! Ти кървиш!

Тед погледна в чашата си. Имаше няколко капки кръв и по брадичката му също течеше. Той изтри брадичката си с опакото на ръката.

— Ще отида да си взема душ и да се пооправя, бейби. Веднага се връщам.

Тед отиде в банята, плъзна вратата на душкабинката и пусна водата, опитвайки я с ръка. Стана достатъчно гореща и той влезе под душа, водата обля тялото му. Но по пода можеше да види размити капки от кръвта си. Каква дива котка! На нея й трябваше само едно — здрава ръка.

Мари си беше наред, тя беше мила, но и някак скучна, всъщност. Беше изгубила жизнеността на младостта. Вината не беше нейна, разбира се. Може би, той би могъл да намери начин да остане с Мари, а между другото да си има и Виктория. Виктория го подмладяваше. И той имаше нужда от малко шибано подмладяване. Както и от още малко хубаво ебане като това. Разбира се, всички жени бяха откачени, те все искаха повече, отколкото можеше да им се даде. Изобщо не им беше ясно, че да вършиш онова не е славно изживяване, а просто една необходимост.

— Побързай, Буда! — чу я да го вика тя. — Не ме оставяй самичка тук!

— Няма да се бавя, бейби! — викна й той изпод душа.

После се насапуниса добре, измивайки всичко от себе си.

След това излезе, изсуши се с хавлията, отвори вратата на спалнята и пристъпи вътре.

Мотелската стая бе празна. Нея я нямаше.

Между обикновените предмети и събитията съществува някаква дистанция, която е забележителна. Съвсем изведнъж той видя стените, килима, леглото, два стола, масичката за кафе, тоалетката и пепелника

с техните угарки. Дистанцията между тези неща бе огромна. *Тогава и сега* бяха на светлинни години разстояние.

Импульсивно той изтича до гардероба и отвори вратите. Нищо, освен закачалки за дрехи.

Тогава Тед осъзна, че дрехите му ги нямаше. Бельото му, ризата, панталона, ключовете на колата и портфейла, парите му в брой, обувките, чорапите, всичко.

Пак подтикван от импулс, той погледна под леглото. Нищо.

После Тед забеляза бутилката „Кати Сарк“, полупълна, на масичката до леглото — приближи се, взе я и си наля едно питие. Докато правеше това, видя двете думи, изписани на огледалото с розово червило: „Довиждане, Буда!“

Тед изпи питието си, остави чашата и се загледа в образа си в огледалото — много дебел, много стар. И нямаше представа какво да прави по-нататък.

Той отнесе бутилката обратно до леглото и седна на ръба му, както бяха седели двамата с Виктория. Вдигна бутилката и засмука от нея, докато ярките неонов светлини от булеварда се процеждаха през прашните завеси.

Остана да седи, загледан навън, без да се движи, и да наблюдава колите, отминаващи в различни посоки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.